

A nagy sikerű tv-sorozat regényalapja!

OUTLANDER

Az idegen

*fine
selection*

D I A N A G A B A L D O N

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

D I A N A G A B A L D O N

OUTLANDER

Az idegen

Negyedik, változatlan utánnnyomás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Anyám emlékére,
aki megtanított olvasni.*
Jacqueline Sykes Gabaldon

Előszó

Rendszeresen tűnnek el emberek. Kérdezzék meg bármelyik rendőrt! Vagy még jobb, ha egy újságíró kérdezik meg. Az újságírók részben az eltűnt emberekből élnek.

Fiatal lányok szöknek meg otthonról. Kisgyerekek kószálnak el a szüleik mellől, hogy utána soha többé ne találják meg őket. Háziasszonyoknak lesz elégük mindenből, fogják a kosztpénzt, és elmennek egy taxival a pályaudvarra. Nemzetközi pénzügyi szakemberek változtatják meg a nevüket, hogy az importszivarok füstjével együtt elillanjanak.

Sok eltűnt embert megtalálnak végül, élve vagy holtan. Végére is az eltűnéseknek megvan a maguk magyarázata.

Általában.

ELSŐ RÉSZ

Inverness, 1945

Az új kezdet

Ez nem olyasfajta hely volt – legalábbis első ránézésre –, ahol emberek szoktak eltűnni. Mrs. Baird szállója ugyanolyannak látszott, mint a több ezer másik, félpanziós ellátást kínáló felföldi létesítmény 1945-ben; tisztának és csendesnek, fakuló, virágos tapétával, ragyogó padlóval, és egy pénzbedobós, meleg vizes bidével a fürdőszobában. Maga Mrs. Baird telt, jó kedélyű asszony volt, aki nem emelt kifogást, amikor Frank telerakta a rózsabimbómintás szalonját a soktucatnyi könyvvél és papírral, amiket mindig magával vitt, ha utazott.

Én kifelé menet, az előszobában találkoztam Mrs. Bairddel. Kövérkés kezét a karomra téve megállított, és lesimítgatta a hajamat.

– Jóságos istenkém, Mrs. Randall, ki ne menjen így az utcára! Na, hadd igazítsam el! Tessék! Így már sokkal jobb. Tudja, az unokahúgom mesélte, hogy kipróbált egy új dájert, ami *naccerüen* tart, és mint az álom; talán magának is az kéne legközelebb.

Nem volt szívem elárulni neki, hogy világosbarna tincseim rakoncátlansága merőben az anyatermészet hibája, és semmi köze sincs a tartóshullám-gyártók tevékenységéhez. Mrs. Baird szigorúan besütött tincsei nem tanúskodtak az enyémhez hasonló perverzciókról.

– Igenis, ezt fogom tenni, Mrs. Baird – füllentettem. – Csak leme-
gyek a faluba, hogy találkozzunk Frankkel. Teára visszaérünk. – Gyor-
san kivettem magam az ajtón, és elindultam az ösvényen, mielőtt

még esélye lett volna további hiányosságokat felfedezni a megjelenésben. Miután négy évig dolgoztam a hadseregnél ápolónőként, nagyon élveztem, hogy nem kell többé egyenruhában járnom, úgyhogy most tarka, virágos pamutszoknyákat hordtam, amelyek a legkevésbé sem voltak praktikusak a szűrés hangájában tett túráim során.

Nem mintha az eredeti terveim között szerepelt volna bármi ilyesmi; inkább kései, alvós reggelekről álmodoztam, meg hosszú, lusta délutánokról Frankkel az ágyban, persze alvás nélkül. De nem volt könnyű fenntartani az ábrándosan romantikus hangulatot, miközben Mrs. Baird teljes erőbedobással porszívózott az ajtónk előtt.

– Minden bizonnyal ez lehet a Skót-felföld legpiszkosabb szőnyege – állapította meg Frank aznap reggel, miközben az ágyban heverve hallgattuk a porszívó harcias zúgását.

– Majdnem olyan piszkos lehet, mint a háziasszonyunk fantáziája – helyeselt. – Talán mégiscsak Brightonba kellett volna mennünk.

A felföldet választottuk vakációnk helyszínéül, mielőtt Frank elfoglalja történelemtanári állását Oxfordban. Skócián valamelyest kevésbé hagytak nyomot a háború szörnyűségei, mint Nagy-Britannia többi részén, így abban bízunk, hogy itt talán kevesebb háború utáni üdvri-valgásra számíthatunk, mint a népszerűbb pihenőhelyeken.

És anélkül, hogy beszéltünk volna erről, szerintem mindketten úgy éreztük, hogy ez a megfelelően szimbolikus hely a házasságunk újrakezdéséhez; hét évvel ezelőtt a felföldön házasodtunk össze, és töltöttük el kétnapos nászutunkat, nem sokkal a háború kitörése előtt. Egy békés menedékre számítottunk, ahol újra felfedezhetjük egymást, és nem gondoltunk arra, hogy míg Skóciában a horgászat és a golf a két legnépszerűbb szabadtéri sport, a legnépszerűbb beltéri tevékenység a pletykálgatás. És ahol annyit esik, mint Skóciában, az emberek rengeteg időt töltenek odabent.

– Hova mész? – kérdeztem, amikor Frank lerakta a lábát a padlóra.

– Nem bírnám elviselni, ha az a drága idős hölgy csalódna bennünk – felelte Frank. Felült az ősrégi ágy szélén, és lágyan fel-alá kezdett

rugózni, átható, ritmikus nyikorgást keltve. A folyosón azonnal abba-maradt a porszívózás. Egy-két perccel később Frank hangosan, színpadiasan felnyögött, és hátradobta magát az ágyon, a megviselt rugók tiltakozása közepette. Én hisztérikusan kuncogtam a párnámba, hogy ne zavarjam meg a lélegzet-visszafojtott csendet odakint.

Frank a szemöldökét rángatta felém. – Eksztatikusan kellene nyögdécselned, nem vihognod – suttogetta szigorúan. – Még azt hiszi, hogy nem vagyok jó szerető.

– Ezt tovább kell csinálnod, ha eksztatikus nyögdécselést vársz – válaszoltam. – Két percért csak vihogás jár.

– Te önző kis csitri. Pihenni jöttem ide, nem emlékszel?

– Lusta disznó. Soha nem fog sikerülni új ágat növesztened a családfádon, ha nem mutatsz ennél egy kicsit több elhivatottságot.

Frank családfakutatás iránt táplált szenvedélye is egy újabb ok volt arra, hogy a felföldet válasszuk. Az egyik piszkos cetli szerint, amit magával hurcolt, valamelyik fárasztó ősenek volt valami köze ehhez a területhez a tizennyolcadik század közepén. Esetleg a tizenhetedikben.

– Ha terméketlen hajtásként végzem a családfámon, az kétségkívül fáradhatatlan háziasszonyunk hibája lesz. Végül is már majdnem nyolc éve házasságunk. Ifjabb Frank anélkül is törvényes leszármazottnak fog számítani, hogy hiteles szemtanúk igazolnák a fogantatását.

– Ha egyáltalán megfogam – jegyeztem meg pesszimistán. Egy héttel azelőtt, hogy elindultunk volna erre az útra, ismét csalódásban volt részünk.

– Ennyi friss levegő és ilyen egészséges étrend mellett van esélye nem megfoganni? – Az előző esti vacsora sült hering volt. Az ebéd savanyított hering. És a lépcsőn erőteljesen felfelé igyekvő, átható szag arra utalt, hogy a reggeli füstölt hering lesz.

– Hacsak nem tervezed az előadás folytatását Mrs. Baird okulására – javasoltam –, jobb lenne, ha felöltöznél. Nem tízkor van a találkozó a lelkésszel? – Dr. Reginald Wakefield, a helyi plébános megígérte, hogy Frank rendelkezésére bocsát pár szenzációsan érdekes anyakönyvi

okiratot, nem beszélve arról, hogy talán van nála egy penészes hadi útlevél, vagy mi a csuda, amiben megemlítik Frank szóban forgó őst.

– Mi is volt a neve annak az ük-ük-ük-ük-ükapádnak? – kérdeztem.

– Annak, aki beleütötte az orrát az itteni felkelésekbe? Nem emlékszem, hogy Willynek vagy Walternek hívták.

– Igazából Jonathannak. – Frank békésen viselte a családtörténete iránt táplált végtelen érdektelenségemet, de mindig résen volt, és készen állt arra, hogy a legcsekélyebb kíváncsiságra utaló jelet is kihasználva minden adatot elmondjon nekem, ami az ősi Randallokról és a kapcsolataikról mostanáig kiderült. Miközben begombolta az ingét, szemében fellángolt a fanatikus tanítókra jellemző emésztő láng.

– Jonathan Wolverton Randall – Wolverton az atyai nagybátyja után, aki egy alacsonyabb rangú lovag volt Sussexből. Viszont inkább „Black Jack”-nek szólították, mely lenyűgöző becenevet a seregben szerzte, valószínűleg abban az időszakban, amikor itt állomásozott. – Én arccal lefelé az ágyra vetettem magam, és úgy tettem, mintha horkolnék. Frank ezt figyelmen kívül hagyva folytatta az ismeretterjesztő előadást. – A harmincas évek közepén vásárolt tiszti rangot – mármint az ezerhétszázharmincas éveken –, és dragonyoskapitányként szolgált. Azok szerint az ősi okiratok szerint, amiket May unokanővéremtől kaptam, nagyon jól teljesített a hadseregben. Tudod, ez ésszerű válasz volt a második fiúgyermekes esetében; az öccse is követte a hagyományokat, és segédlelkésznek állt, de róla még nem sikerült túl sokat kiderítenem. Jack Randall mindenesetre nagyon jó ajánlólevelet kapott Sandringham hercegétől a 45-ös, tehát a második jakobita felkelés során végrehajtott tetteiért – részletezte hallgatósága tudatlanabb tagjainak kedvéért, akiket én képviseltem. – Tudod, Bonnie Prince Charlie és csapata...

– Nem vagyok biztos benne, hogy a skótok tudatában vannak annak, miszerint azt elvesztették – jegyeztem meg, miközben felültem, és megpróbáltam kibontani a hajam. – Határozottan hallottam, hogy a pultos abban a bárban tegnap este „sassenach”-nak nevezett bennünket.

– Nos, miért is ne tette volna? – kérdezte Frank rezzenetlenül. – Végtére is a „sassenach” azt jelenti, hogy angolszász, vagy a legrosszabb esetben annyit, hogy „külföldi”, és mindkettő igaz ránk.

– Tudom, hogy mit jelent. Csak a hangsúlyt kifogásoltam.

Frank áttúrta a fiókot egy öv után. – Csak azért volt ingerült, mert azt mondtam, hogy gyenge a söre. Felvilágosítottam, hogy az eredeti felföldi sör receptje szerint egy öreg bakancsot is bele kell rakni a hordóba, és az utolsó szűrést egy elhordott alsóneműn keresztül kell végezni.

– Ó, ez megmagyarázza, miért volt olyan borsos a számla.

– Nos, ennél egy kicsit finomabban magyaráztam el, de csak mert a kelta nyelvnek nincs külön szava az alsóneműre.

Éledező kíváncsisággal nyúltam a saját alsóneműm után. – Miért nincs? Az öskelták nem hordtak bugyit?

Frank elvigyorodott. – Soha nem hallottad a dalt, hogy mit visel a skót a szoknyája alatt?

– Gondolom, nem jégeralsót – feleltem szárazon. – Lehet, hogy felkutatok egy helybéli szoknyás pasit, amíg te lelkészekkel hetyegsz, és megkérdézem.

– Nos, csak arra vigyázz, hogy le ne tartóztassanak, Claire. A St. Giles dékánjai rossz szemmel nézik az ilyesmit.

De sajnos nem kószáltak skót szoknyás férfiak a főtéren, sem a körülötte lévő üzletekben. Csak rengeteg másféle ember, leginkább Mrs. Bairdre emlékeztető háziasszonyok, akik a napi bevásárlásukat intézték. Fecsegték és pletykálgodtak, és vaskos, mintás ruhás alakjuk ott-honos melegséggel töltötte meg a boltokat, védőfalat húzva a reggel hidegével szemben.

Mivel nekem nem volt házam, amiben háziasszonykodhattam volna, nem sok bevásárolnivalóm akadt, de élvezettel bogarásztam a frissen megpakolt polcok között. Örömmel töltött el, hogy megint ennyi mindent lehet kapni. Hosszú ideig éltünk élelmiszerjegyekből, boldogultunk el olyan egyszerű dolgok nélkül, mint a tojás és a szappan, és

még hosszabb időt töltöttünk az olyan apró luxuscikkeket nélkülözve, mint például a L'Heure Bleu kölni.

A pillantásom elidőzött egy háztartási felszerelésekkel megrakott kirkaton – a hímzett terítőkön és asztalkendőkön, a bögréken és poharakon, egy halom rusztikus tepsin és végül három vázán.

Még soha életemben nem voltam vázatulajdonos. A háború alatt természetesen az ápolónői szálláson laktam, először a Pembroke kórházban, utána egy harctéri állásponton Franciaországban. De még azelőtt sem éltem elég hosszan sehol ahhoz, hogy ilyesmit támadjon kedvem beszerezni. Ha lett volna vázám, gondoltam, Lamb bácsikám jóval azelőtt megtöltötte volna törött cserepekkel, hogy szerezni tudtam volna bele egy csokor margarétát.

Quentin Lambert Beauchamp. A régésztanítványainak és a barátainak csak „Q”. A felsőoktatási körökben, ahol mozgott és tanított, továbbá az életét töltötte, dr. Beauchampként ismerték. De számomra mindig csak Lamb bácsi maradt.

Mivel ő volt az apám egyetlen testvére, és akkoriban az egyetlen élő rokonom, nála kötöttem ki ötévesen, amikor a szüleim meghaltak egy autóbalesetben. Akkoriban egy közel-keleti út lázában égve szakított némi időt arra, hogy megszervezze a temetést, eladogassa a szüleim ingatlanjait, és beírásson engem egy megfelelő bentlakásos leányiskolába. Amibe nem voltam hajlandó elmenni.

Mivel az a veszély fenyegette, hogy le kell feszegetnie kövér ujjacskáimat az autó kilincseről és a lábamnál fogva kell felvonszolnia az iskola lépcsőjén, Lamb bácsi, aki utálta a személyes konfliktusok mindenféle formáját, csüggedten sóhajtott egyet, majd vállat vont, és kihajította az ablakon a jobb meggyőződését, a frissen beszerezett egyenszalmakalapommal egyetemben.

– Nyamvadt vacak – dünnyögte, miközben az autópályán száguldiva, a visszapillantóból figyelte, ahogy a kalap vidáman elkarikázik. – Úgyis mindig utáltam a kalapos nőket. – Ezzel lepillantott rám, és harciasan végigmért.

– Egy biztos – közölte velem rettenetes hangon. – *Nem* babázhatsz a perzsa sírszobraimmal. Bármilyen mást megtehetsz, ezt nem. Megértetted?

Elégedetten bólintottam. Aztán vele tartottam a Közel-Keletre, Dél-Amerikába, többtucatnyi tanulmányútra a világ minden részébe. Tudományos folyóiratokból tanultam meg olvasni, latrinát ásni és vizet forralni, továbbá rengeteg, fiatal úrilányok számára illetlennek minősülő dolgot – amíg meg nem ismerkedtem egy jóképű, sötét hajú törtenésszel, aki a francia filozófia és az egyiptomi vallásgyakorlat kapcsolatairól kívánt konzultálni Lamb bácsival.

Frankkel még a házasságkötésünk után is tovább éltük a kezdő kutatók nomád életét, európai konferenciák és átmeneti lakások között osztva meg az időnket, mindaddig, míg a háború kitörésekor Franket tiszti kiképzésre nem küldték, majd az MI6-os hírszerző egységhez, engem meg ápolónői képzésre. Bár már majdnem nyolc éve voltunk házasok, az oxfordi új házunk lesz az első közös otthonunk. A kékításkámat szorosan markolva bemasíroztam a boltba, és megvettem a vázát.

Frankkel a High Street és a Gereside Road kereszteződésénél találkozunk, és egyszerre érkezünk meg. Amikor meglátta, mit szereztem, felhúzta a szemöldökét.

– Vázák? – mosolyodott el. – Remek. Akkor ezentúl talán nem a könyveimbe rakod a virágaidat.

– Azok nem virágok voltak, hanem növények. És te javasoltad, hogy kezdjek el botanikát tanulni. Hogy elfoglaltam magam, most, hogy már nem kell ápolónősködnöm – emlékeztettem.

– Igaz – bólintott Frank szívélyesen. – De arra nem számítottam, hogy amint kinyitok egy szakkönyvet, zöldségek hullanak az ölemből. Mi volt az a rettenetes, széteső barnaság, amit a „Tuscum és Banks”-be raktál?

– Podagrafű. Jót tesz az aranyérnek.

– Próbálsz felkészülni az elkerülhetetlen öregkoromra? Nos, ez nagyon figyelmes tőled, Claire.

Nevetve sétáltunk be a kapun, és Frank megállt, hogy előreengedjen a keskeny lépcsőn.

Hirtelen elkapta a karom. – Vigyázz! Bele ne lépj!

Finnyásan megemeltem a lábamat a nagy, vörösesbarna folt felett a lépcsőn.

– Milyen különös – jegyeztem meg. – Mrs. Baird minden reggel le-súrolja a lépcsőt; láttam. Szerinted mi lehet ez?

Frank a lépcsőfok fölé hajolt, és óvatosan beleszagolt a levegőbe.

– Első benyomásra azt mondanám, hogy vér.

– Vér! – léptem hátra. – Kié? – Riadtan bepillantottam a házba. – Szerinted Mrs. Bairdet valami baleset érthette? – Nem tudtam elképzelni, hogy makulátlan háziasszonyunk vérfoltokat hagyna a lépcsőn, ha csak nem valami hatalmas katasztrófa esetén, és egy pillanatra felmerült bennem, hogy mi van, ha a szalon egy örült baltás gyilkost rejt, aki ebben a pillanatban is arra készül, hogy vérfagyasztó sikoltással ránk vesse magát.

Frank megrázta a fejét. Lábujjhegyre állva átpislantott a sövény felett a szomszéd kertbe.

– Nem hinném. Collinsék lépcsőjén is van egy ugyanilyen folt.

– Tényleg? – húzódtam közelebb Frankhez, részben azért, hogy lássak a sövény felett, részben morális támogatásért. A felföld nem olyan helynek tűnt, ami tele lenne sorozatgyilkosokkal, de szerintem az ilyesfélék nem logikus megfontolások alapján választanak helyszínt. – Ez elég... kellemetlen – jegyeztem meg. Semmi életjel nem jött a szomszédból. – Szerinted mi történhetett?

Frank elgondolkozva összevonta a szemöldökét, majd ihletetten a térdére csapott.

– Azt hiszem, tudom! Várj egy pillanatot! – Kilódult a kapun, és elindult lefelé az úton, cserbenhagyva engem a bejárat előtt.

Nemsokára visszaért, és ragyogott az önelégültségtől.

– Igen, biztosan erről van szó. Minden háznál ugyanez van az utcában.

– Micsoda? Egy örült gyilkos? – kérdeztem, egy kissé élesebben a kelleténél, mert még mindig zavart, hogy otthagyt a kettőben egy vérfolttal.

Frank felnevetett. – Nem, csak egy áldozati szertartás. Lenyűgöző! – Ezzel térdre vetette magát a fűben, és érdeklődve szemlélte a foltot.

Ez nem tűnt sokkal megnyugtatóbb verziónak az örült gyilkosnál. Frank mellé guggoltam, és felhúztam az orromat a szag miatt. A legyek még nem értek oda, de pár nagy, lassú felföldi dongó már körözni kezdett a folt felett.

– Hogy érted, hogy áldozati szertartás? – kérdeztem. – Mrs. Baird rendes, templomjáró fajta, és a szomszédai is azok. Ez nem a druidák dombja vagy ilyesmi.

Frank felállt, és leseperte térdéről a fűvet. – Én sem tudok többet, kedvesem – felelte. – Nincs még egy hely a földön, ahol a régi babonák és hiedelmek annyira átjárnak a mindennapokat, mint a Skót-felföldön. Templomjáró vagy sem, Mrs. Baird hisz az Ősökben, és a szomszédok is – mutatott a foltra a szépen manikűrözött lábujjával. – Egy fekete kakas vére – magyarázta elégedett arckifejezéssel. – A házak, mint látod, újak. Készépületek.

Jeges pillantást vetettem rá. – Ha azt hiszed, hogy ezzel mindent megmagyaráztál, nagyon tévedsz. Mit számít, hogy mennyire régiek ezek a házak? És hova a fenébe tűnt mindenki?

– Szerintem lent vannak a kocsmában. Menjünk, nézzük meg, jó? – fogta meg Frank a karom, majd levezetett a kapuhoz, és elindultunk a Gereside Roadon.

– A régi időkben – magyarázta menet közben –, és az nem volt olyan régen, amikor egy házat megépítettek, akkor az volt a szokás, hogy megölnek valamit, és az alapzata alá temetik a helyi földszellemek kiengesztelésére. Tudod, „elszülőttjére rakja le az alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit!”. Vén szokás, mint a hegyek.

Végigfutott rajtam a hideg az idézettől. – Ebben az esetben szerintem elég modern és felvilágosult dolog részükről, hogy kakast használnak. Úgy értem, mivel ezek a házak aránylag újak, semmit nem temettek alájuk, és a lakói most pótolják a mulasztást.

– Igen, pontosan. – Frank láthatóan elégedett volt a felfogóképességemmel, és megveregette a hátam. – A lelkész szerint sok helyi lakos úgy gondolta, hogy a háború részben azért robbant ki, mert az emberek megfélemltek a gyökereikről, és nem végezték el a megfelelő óvintézkedéseket. Olyanokat, mint például áldozatok temetése a ház alapjaiba, vagy halcsont égetése a kemencében, természetesen a tőkehalat leszámítva – tette hozzá vidáman eltérve a főszáltól. – A tőkehal csontját soha nem szabad elégetni. Tudtad ezt? Különben soha többé nem fog az ember egyet sem. A tőkehal csontját el kell temetni.

– Majd észben tartom – jegyeztem meg. – De azt áruld el, ahhoz mit kell tennem, hogy heringet ne lássak többé, és azonnal nekilátok.

Frank megrázta a fejét, beletemetkezve az emlékeibe, mert megint elkapta a kutatói láz. Ilyenkor az egész világról megfélemlezett maga körül, és csak a körülötte fellelhető információk érdekelték.

– Semmit nem tudok a heringekről – felelte szórakozottan. – De az egerek ellen rezgőfüvet kell felakasztani a házban – tudod, „rezgőfű a házban, egeret nem látsz majd”. De a házak alatti holttestek, hát abból származnak a helyi szellemek. Emlékszel Mountgeraldra, a nagy házra a High Street végén? Abban is van egy szellem, egy építőmunkásé, akit feláldoztak a háznak. Valamikor a tizennyolcadik században. Nem is olyan rég volt – tette hozzá elgondolkodva.

– A történet szerint a háztulajdonos utasítására először egy falat húztak fel, majd arról egy nagy követ ejtettek az egyik munkásra, feltételezhetően arra, akit a legkevésbé kedveltek, és az illetőt a pincébe tették, majd fölé építették a házat. Azóta is a pincében kísért, ahol megölték, kivéve a halála évfordulóját és a négy Ősi Napot.

– Ősi Napot?

– A hagyományos ünnepek – magyarázta Frank, továbbra is a fejében tárolt adatai közé veszve. – A Hogmanay, vagyis az újév, aztán a Beltane, majd Szent Iván napja, és végül a Mindenszentek. A druidák, a serlegek népe, a korai piktek egytől egyig megünnepelték a napfordulókat és a tűz ünnepeit ősidőktől fogva. E szent napokon a szellemek kiszabadulnak és kedvükre sétálhatnak, hogy ártsanak vagy jót tegyenek az emberekkel. – Frank elgondolkozva megdörzsölgette az állát. – Mindjárt itt a Beltane, közel járunk a tavaszi napéjegyenlőséghez. Jobb, ha nyitva tartod a szemed, amikor legközelebb elsétálsz a templomkert mellett. – A szeme felcsillant, és rájöttem, hogy visszatért a transzból.

Felnevettem. – Sok híres szellem van errefelé?

Frank megvonta a vállát. – Nem tudom. Legközelebb majd megkérdezzük a lelkészt, ha összefutunk vele, jó?

Ami azt illeti, ez nemsokára be is következett. Ő is lent volt a kocsmában, a falu lakóinak nagy részével egyetemben, és egy világos sörrel ünnepelte a házak új megszentelését.

Láthatóan kicsit zavarba jött, hogy pogány cselekedetek bátorításán kaptuk, de úgy kezelte, mintha csak valami történelmi hagyományról lenne szó, mint amilyen például a zöld ruhadarabok viselése.

– Tudják, ez meglehetősen érdekes szokás – magyarázta, és én magamban mélyet sóhajtván ismertem fel a tudósok dalát, a bölcsészek hívfűttyét. A rokonlélek szólításának engedelmességgel Frank azonnal belement az akadémikusok násztáncába, és nemsokára nyakig belemerültek az archetípusok világába, az ősi babonák és modern vallások közötti párhuzamokba. Vállat vontam, majd a tömegen át a bárhoz tülekedtem és vissza, a kezemben egy-egy szódás brandyvel.

Mivel tapasztalatból tudtam, milyen nehéz Franket kizökkenteni az ilyesfajta megbeszélésekből, egyszerűen megemeltem a kezét, a pohár tövére fontam az ujjait, majd magára hagytam.

Mrs. Bairdre egy padon találtam rá az ablak mellett, amint éppen barna sört kortyolgatott egy korszóból egy idős férfi társaságában, akit Mr. Crook néven mutatott be.

– Ez az az ember, akiről meséltem, Mrs. Randall – közölte velem az alkoholtól és a társaságától csillogó szemekkel. – Az, aki mindenféle növényt ismer.

– Mrs. Randallt mindenféle gizgaz érdekli – magyarázta a társának, aki oldalra döntötte a fejét, részben érdeklődéssel, részben nagyothallóan. – Könyvekben meg ilyesmiben présele le őket.

– Ó, valóban? – kérdezte Mr. Crook, bozontos szemöldökét kíváncsian megemelve. – Nekem is vannak préseim – régi, jó darabok, teném hozzá – növényekhez, meg ilyesmihez. Az egyik unokaöcsém hozta nekem, amikor hazajött az iskolából az ünnepekre. Ajándék volt, és nem volt szívem megmondani neki, hogy én sosem használok ilyesmit. Tudja, a gyógynövényeket fellógatni kell, vagy ládában kiszárítani és zacskóba rakni, vagy üvegbe, de hogy mire jó kilapítani őket, azt én fel nem foghatom.

– Nos, talán arra, hogy nézegessék őket – vetette közbe Mrs. Baird kedvesen. – Mrs. Randall csodás darabokat készített mályvból és violából, olyanokat, amiket bekeretezve a falra is ki lehet akasztani.

– Hmm. – Mr. Crook ráncos arcán mintha kétkedő latolgatás jelent volna meg ezzel a lehetőséggel kapcsolatban.

– Nos, ha bármi hasznát veszi, kisasszonykám, megkaphatja a préseket, szívesen odaadom. Kidobni szánám őket úgys.

Biztosítottam Mr. Crookot, hogy nagyon örülnék a préseknek, és még jobban örülnék, ha megmutatná, hol lehet a környéken ritkább fajokat találni. Pár pillanatig élesen méregetett, oldalra billentett fejjel, mint egy kiöregedett szélkakas, de végül láthatóan meggyőződött az érdeklődésem őszinteségéről és megállapodtunk, hogy másnap reggel találkozunk, hogy szétnézzünk a közeli bozótosban. Frankről tudtam, hogy aznap Invernessbe készül, ahol a városházán szeretne megtekinteni pár feljegyzést, és megörültem, hogy immár meg tudom indokolni, miért nem tartok vele. Ami azt illeti, számomra egyik irat pont olyan, mint a másik.

Nem sokkal ezután Frank lerázta magáról a tiszteletet, és Mrs. Baird társaságában hazasétáltunk. Én nem szívesen hoztam volna szóba

a lépcsőn talált kakasvért, de Franknek nem voltak ilyen gátlásai, és mohón érdeklődni kezdett a szokás hátteréről.

– Gondolom, elég régi hagyomány – kérdezte, miközben egy bottal csapkodta az út menti növényzetet. A fehér libatop és az aranyvessző már virágzott, és láttam, hogy a rekettyebokrok bimbói is meg vannak duzzadva; egy hét múlva azok is virágba borulnak.

– Az biza – szedte a lábát Mrs. Baird szaporán, cseppet sem lemaradva tőlünk, fiatalabbaktól. – Régebbi, mint azt bárki tudná, Mr. Randall. Még az óriások kora előttről származik.

– Óriások? – kérdeztem.

– Az ám! Tudja, Fionn és Feinn.

– Kelta népmesealakok – jegyezte meg Frank érdeklődve. – Valószínűleg norvég eredetű hősök. Itt rengeteg norvég hatás megmaradt, egészen a nyugati partig. Tudod, egyes helyeknek egyáltalán nem is kelta, hanem konkrétan norvég neve van.

A szememet forgattam, megneszelve az újabb veszedelmet, de Mrs. Baird kedvesen mosolyogva bátorította Franket: bizony ez így van, ő járt már északon, és látta a Két Testvér követ is, az pedig norvég, ugyebár.

– A norvégok több százszor hajóztak errefelé i. sz. 500 és 1300 között – válaszolta Frank, miközben álmódzva bámulta a látóhatárt, sárkányos hajókat keresve a szélfúttá felhők között. – Tudja, a vikingek. És rengeteg mítoszukat magukkal hozták. Ez jó hely a mítoszoknak. A dolgok itt hajlamosak gyökeret eresztetni.

Ezt el is tudtam hinni. Közeledett az alkonyat, csakúgy, mint a vihar. A felhők alatti túlvilági fényben még a legmodernebb házak is éppen olyan ősinek és baljósnak tűntek az út mentén, mint az onnan harminc méterre lévő viharvert pikt kő, ami az általa jelzett keresztutat őrizte már ezer éve. Ez olyan estének tűnt, amikor jobb odabent maradni a behúzott zsalugáterek mögött.

De Frank ahelyett, hogy Mrs. Baird otthonos szalonjában szóra-koztatta volna magát Perth Harbor diaképeivel, úgy döntött, hogy inkább behajtja Mr. Bainbridge, egy helyi történelmi feljegyzések

íránt érdeklődő gyűjtő meghívását egy sherryre. Mivel még emlékeztem korábbi találkozásunkra Mr. Bainbridge-dzsel, én inkább Perth Harbort választottam.

– Próbálj meg hazaérni, még mielőtt kitörne a vihar – adtam Franknek egy búcsúcsókot. – És add át üdvözlétemet Mr. Bainbridge-nek.

– Ühüm, igen. Igen, persze – mondta, és ügyelve arra, hogy ne nézzen a szemembe, felhúzta magára a kabátját, felkapott egy esernyőt az ajtó mellől, és távozott.

Becsuktam mögötte az ajtót, de nem reteszelttem be, hogy be tudjon majd jönni. Visszasétáltam a szalonba, és közben azon gondolkoztam, hogy Frank kétségkívül úgy fog majd tenni, mintha nem is lenne felesége – és ebbe a játékba Mr. Bainbridge is minden bizonnyal őszinte örömmel belemegy. Nem mintha hibáztathatnám ezért.

Eleinte minden rendben ment előző nap délután, amikor meglátogattuk Mr. Bainbridge-et az otthonában. Én illedelmesen viselkedtem, kedves voltam, intelligens, de visszafogott, rendezett külsejű, és feltűnésmentes ruhákat viseltem – éppen olyan voltam, mint a Tökéletes Feleség. Egészen addig, amíg fel nem szolgálták a teát.

Amint a jelenet eszembe jutott, megfordítottam a jobb kezemet, és búsan végignéztem a hatalmas vízhólyagon, ami mind a négy ujjtöveimen végigfutott. Végére is nem az én hibám, hogy az özvegy Mr. Bainbridge kénytelen olcsó fémkannát tartani a rendes porcelán helyett. És az sem, hogy a gyűjtő, aki udvarias próbált lenni, engem kért meg, hogy töltsék. És az sem, hogy a fogókesztyűn, amit kaptam, volt egy elvékonyodott rész, amelyen keresztül a kanna izzó fogantyúja közvetlenül a bőrömhöz ért, amikor megfogtam.

Nem, gondoltam. A kanna elejtése teljesen normális reakció volt. Azt, hogy pont Mr. Bainbridge ölébe ejtettem, egyszerűen csak helyválasztási problémának nevezném; valahova ejtenem kellett. Frank csak akkor kezdett igen csúnyán nézni rám a süteménye felett, amikor felkiáltottam, hogy „te szentséges kibaszott jóisten!”, olyan hangon, ami Mr. Bainbridge segélykiáltását is túlharsogta.

A sokkhatás múltával Mr. Bainbridge nagyon gálánsan viselkedett, nagy ügyet csinált a sérülésemből, és nem reagált Frank próbálkozása-ira, amikor azzal próbált engem mentetetni, hogy harctéri ápolónőként dolgoztam az elmúlt két év nagy részében. – Attól tartok, a feleségem megtanult pár, khmm, színes kifejezést a jenkitől és a többiektől – jegyezte meg Frank idegesen mosolyogva.

– Így van – helyesletem a fogamat csikorgatva, miközben egy vi-
zes ruhát próbáltam a kezem köré csavarni. – A férfiak hajlamosak „színesen” kifejezni magukat, miközben repeszeket szednek ki a lábukból.

Mr. Bainbridge taktikusan megpróbálta semleges területre terelni a beszélgetést, és megjegyezte, hogy őt mindig is érdekelték a különböző korok profánnak tartott kifejezései. Ott van például a „kutyafáját”, ami igazából a kutya nemi szervét jelölte.

– Igen, persze – örült meg Frank az új témának. – Köszönöm, Claire, cukor nélkül kérem. És mit szól a „teringettét”-hez? Az persze világos, hogy a teremtőről szól, de kevesen tudják...

– Nos, tudja – vágott közbe a jogtanácsos –, néha úgy gondolom, az „enni”-hez lehet köze. Az logikus lenne, nem?

Frank bólintott, és a haja rendezetlenül előrehullott. Automatiku-
san hátrasimította. – Érdekes dolog – jegyezte meg – a profanitás evo-
lúciója.

– Igen, és még mindig tart – tettem hozzá, miközben kivettem egy
kockacukrot a csipesszel.

– Ó? – kérdezte Mr. Bainbridge udvariasan. – Találkozott netán ér-
dekes változatokkal, hmm, háborús élményei során?

– Ó, igen – feleltem. – A kedvencemet egy jenkitől szedtem össze. Egy Williams nevű férfitől, aki, ha jól emlékszem, New York-i volt. Minden alkalommal ezt mondta, amikor kötést cseréltem rajta.

– És mi volt az?

– „Jézus H. Roosevelttel Krisztus” – válaszoltam, és ügyesen Frank teá-
jába dobtam a cukrot.

Miután békésen és cseppet sem kényelmetlenül elcseverésztem Mrs. Bairddel, felmentem az emeletre, hogy rendbe szedjem magam, mielőtt Frank hazaér. Tudtam, hogy legfeljebb két pohár sherryt szokott inni, úgyhogy arra számítottam, nemsokára itthon lesz.

Egyre erősebben fújt a szél, és a szobában pattogott az elektromos feszültség. Végighúztam a fejemen a hajkefét, minek következtében szikrázni kezdett a hajam, továbbá dühödött csomókba és csavarokba állt össze. Ma este kénytelen lesz nélkülözni a száz végigfésülést, döntöttem el. Ilyen időben elég, ha a fogamon alkalmazok kefét. Több tincs macskasul az arcomhoz tapadt és ott is maradt, amikor megpróbáltam hátrasimítani őket.

Nem maradt víz a kancsóban; Frank elhasználta, mielőtt elindult Mr. Bainbridge-hez, én pedig nem vacakoltam azzal, hogy feltöltssem a mosdó csapjából. Megfogtam a L'Heure Bleu üvegét, és bőségesen a kezembe loccsintottam belőle. Összedörzsöltem a két tenyerem, mielőtt az illat elpárologhatott volna, majd lesimítottam vele a hajam. Egy újabb adagot öntöttem a hajkefémre, és a tincseimet hátrafésültem vele a fülem mögé.

Nos, ez így már jobb, gondoltam, miközben egyik oldalról a másikra fordítottam a fejem, hogy ellenőrizsem az eredményt a foltos tükörben. A nedvesség megszüntette a statikus elektromosságot a hajamban, úgyhogy az immár nehéz, fényes hullámokban repkedett az arcom körül. Az elpárolgó szesz kellemes illatot hagyott maga után. Franknek ez tetszeni fog, gondoltam. A L'Heure Bleu a kedvence.

Valahol a közelben hirtelen villámlani kezdett, amit szinte azonnal mennydörgés követett, és kialudt az összes lámpa. Halkan szitkozódva kutakodni kezdtem a fiókokban.

Valahol mintha láttam volna gyertyákat és gyufát; az áramkimaradás olyan gyakori esemény erre felé, hogy a gyertyák mindenütt a berendezés részét képezik. A legelegánsabb szállodákban is találkoztam velük, csak ott loncillatúak voltak és kristály gyertyatartókban álltak.

Mrs. Baird gyertyái sokkal póriasabbnak bizonyultak. Egyszerű, fehér viaszholmik voltak, de rengeteg akadt belőlük, és három levél gyufát is találtam. Nem emeltem kifogást a stílusuk ellen. A következő villám fényénél elhelyeztem egyet a fésülködőasztalkán lévő kék kerámia gyertyatartóban, majd körbejártam a szobát, és meggyújtottam a többit is, amíg a helyiség meg nem telt lágy, kellemes ragyogással. Nagyon romantikus, gondoltam, majd lélekjelenlétről téve tanúságot lekapcsoltam a lámpát, hogy a hirtelen áramvisszatérés ne tegye majd tönkre a legváratlanabb pillanatban a hangulatot.

A gyertyák alig egy centivel lettek kisebbek, amikor kinyílt az ajtó, és Frank repült be rajta. Szó szerint, mivel az őt követő fuvallat három gyertyát kioltott.

Az ajtó becsapódott mögötte, és ettől még kettő kialudt, Frank pedig hunyorogni kezdett a hirtelen támadt sötétségben, miközben kócos haját hátrasimította. Felálltam, és ismét meggyújtottam a gyertyákat, miközben visszafogottan megjegyzéseket tettem a belépőjére. Csak amikor befejeztem, és megfordultam, hogy megkérdezzem, nem kér-e egy italt, akkor vettem észre, milyen sápadt és zaklatott.

– Mi a gond? – kérdeztem. – Szellemet láttál?

– Nos, az van – felelte lassan –, hogy még azt is lehetségesnek tartom. – Ezzel szórakozottan megfogta a hajkefém, majd felemelte, hogy megfésülködjön. Amikor a váratlan L’Heure Bleu-illat megcsapta az orrát, visszatette, és inkább a zsebfütyével kezdett foglalatoskodni.

Kipillantottam az ablakon. Odakint a szilfák cséphadaróként csapkodtak. Valahol a ház túloldalán egy elszabadult spaletta csattogott, és felmerült bennem, hogy talán érdemes lenne mindet becsukni, noha a kinti ítéletidőt bámulni is nagyon izgalmas volt.

– Ez kicsit zajos idő a szellemeknek – jegyeztem meg. – Ők nem a csendes, párás estéket kedvelik inkább a temetőkertekben?

Frank megadóan felnevetett. – Nos, megkockáztatnám, hogy csak Bainbridge történetei miatt volt az egész, illetve a kelletténél több sherry miatt. Igazán semmiség.

Most már kíváncsi lettem. – Mit láttál pontosan? – kérdeztem, miközben letelepedtem a fésülködőasztalka elé. A whiskysüveg felé intettem a szememmel, és Frank azonnal odament, hogy italt töltsön.

– Nos, csak egy férfit – kezdte, miközben kimért magának egy adagot, nekem meg kettőt. – Az út szélén állt odakint.

– Mi, odakint a ház előtt? – nevettem. – Akkor tényleg szellem lehetett. El nem tudom képzelni, hogy ebben az ítéletidőben valaki odakint akarjon ácsorogni.

Frank megdöntötte a kancsót a pohara felett, majd szemrehányóan pillantott rám, amikor nem jött belőle víz.

– Ne rám nézz – közöltem vele. – Te használtad el a vizet. De nekem tisztán is jó – kortyoltam egyet, hogy meggyőzzem.

Frank úgy nézett ki, mintha le akarna menni a mosdóba vízért, de végül elvetette az ötletet és folytatta a történetet, miközben olyan óvatosan ivott, mintha vitriol lenne a poharában, nem pedig a legjobb Glenfiddich single malt whisky.

– Igen, odalent volt, a kert szélénél, ezen az oldalon, a kerítés mellett. Úgy láttam – egy pillanatra elhallgatott, aztán lesütötte a szemét, és a poharába meredt –, úgy láttam, mintha a te ablakodat nézné.

– Az én ablakomat? Milyen különös! – Enyhén megborzongtam, és odamentem az ablakhoz, hogy behajtsam a spalettát, bár már elkéstem vele. Frank is odasétált velem, miközben tovább beszélt.

– Igen, én is láttalak onnan lentről. A hajadat fésülted, és kicsit átkozódtál, mert összevissza állt.

– Ebben az esetben biztos jól szórakozott rajtam – mondtam ingerülten. Frank megrázta a fejét, bár közben mosolygott, és megsimogatta a hajamat.

– Nem, nem nevetett. Sőt, rém boldogtalannak tűnt. Nem mintha jól láttam volna az arcát; csak olyan volt a testtartása. Odaértem mögé,

és amikor nem mozdult, udvariasan megkérdeztem, hogy segíthetek-e neki valamiben. Először úgy viselkedett, mintha nem hallotta volna meg, és el is hittem neki, mert nagyon zúgott a szél, úgyhogy megisméltetem hangosabban, és odanyúltam, hogy megveregessem a vállát, tudod, hogy figyeljen rám. De még mielőtt hozzáérhettem volna, hirtelen sarkon fordult, elviharzott mellettem, és elsietett az úton.

– Ez egy kicsit udvariatlannak tűnik, de nem kísértetiesnek – jegyeztem meg, miközben kiürítettem a poharam. – Hogy nézett ki?

– Nagydarab fickó volt – felelte Frank a homlokát ráncolva. – És skót, teljes skót díszöltözékben, bőrrszénnyel és csodálatos szarvasos brossal a kiltjén. Meg akartam kérdezni, hol szerezte, de eltűnt, mielőtt megtehettem volna.

Odamentem az italszekrényhez, és töltöttem magamnak. – Nos, errefelé ez nem olyan szokatlan, igaz? Láttam már pár férfit így öltözve odalent a faluban.

– Hát, igen... – felelte Frank kételkedve. – Nem, nem a ruhája volt a furcsa. De amikor elment mellettem, megesküdtem volna, hogy olyan közel van, hogy hozzám kellene érjen... de nem éreztem. És eléggé felkeltette az érdeklődésemet ahhoz, hogy utánanézzek. Végigsétált a Gereside Roadon, de amikor majdnem odaért a sarokhoz, egyszerűen... eltűnt. Ekkor futott végig a hideg a hátamon.

– Lehet, hogy egy pillanatra nem figyeltél, és csak beért az árnyékba – vettem fel. – A sarok környékén rengeteg fa van.

– Megesküdtem volna, hogy egy pillanatra sem vettem le róla a szemem – dünnyögte Frank. Hirtelen felpillantott. – Tudom már! Megvan, miért tűnt olyan különösnek, csak akkor nem jöttem rá.

– Miért? – kezdtem egy kicsit unni a szellemet, és érdekesebb dolgokkal szerettem volna foglalkozni, például az ágyban.

– A szél úgy fújt, mint a veszedelem, de a ruhája – tudod, a kiltje és a köpenye – meg sem mozdult, csak amikor elindult.

Egymásra meredtünk. – Nos – szólaltam meg végül –, ez tényleg ijesztő egy kicsit.

Frank vállat vont és hirtelen elmosolyodott, majd legyintett. – De legalább lesz mit mesélnem a lelkésznek legközelebb. Lehet, hogy egy ismert helyi szellemről van szó, és ő elmondhatja gyászos történetét. – Az órájára pillantott. – De most eljött a lefekvés ideje.

– El hát – dünnyögtem.

A tükörből figyeltem, ahogy Frank leveszi az ingét, és a válláért nyúl. Hirtelen abbahagyta a gombolkozást.

– Sok skótot kezeltél, Claire? – kérdezte váratlanul. – A harctéren, vagy a Pembroke-ban?

– Hát persze – feleltem némileg megrökönyödve. – Rengetegen voltak Seaforthok és Cameronok az amiens-i tábori kórházban, majd később Caen-ben Gordonok. Rendes fickók voltak. Általában véve nagyon sztoikusak, de az injekciótól rettegtek. – Elmosolyodtam, mert eszembe jutott egy konkrét élmény.

– Volt egy – elég viharvert vénember volt, dudásként szolgált a hármas számú tengerészszázadban –, aki ki nem állhatta, ha megszúrják, különösen a csípőjén. Órákig elviselte a legnagyobb fájdalmat is, mielőtt hagyta volna, hogy tűvel közelítsenek felé, és még akkor is csak a karjába fogadott el injekciót, noha izomba kellett volna adni. – Felnevettem a Chisholm tizedessel kapcsolatos emlékeimen. – Azt mondta, ha arccal lefelé fekszik csupasz seggel, akkor alatta legyen egy nő, ne pedig mögötte álljon egy tűvel.

Frank elmosolyodott, de egy kicsit zavartnak tűnt, mint oly gyakran, ha a durvább háborús történeteim kerültek szóba. – Ne aggódj! – nyugtattam meg, amikor megláttam, hogyan néz rám. – Ezt nem fogom elmesélni a tanáriban.

A mosoly szélesebbé vált, és Frank előrelépett, hogy mögém érjen, miközben én még mindig a fésülködőasztal előtt ültem. Egy csókot nyomott a fejem búbjára.

– Ne aggódj! – nyugtatott meg. – Imádni fognak a tanáriban, bármilyen történeteket is mesélsz. Hmmm. Csodálatos illata van a hajadnak.

– Tetszik? – Frank keze válaszul előrecsusszant a vállamon, és a tenyerébe vette a mellemet a vékony hálóingen keresztül. Az állát a fejemen nyugtatta, láttam az arcát a tükörben.

– Minden tetszik benned – mondta bűgő hangon. – Remekül áll neked a gyertyafény. A szemed akár a sherry kristálypohárban, a bőrod meg elefántcsontként ragyog. Egy gyertyafénytündér vagy. Talán végleg le kéne kapcsoltatnom az áramot.

– Akkor nehéz lenne az ágyban olvasni – feleltem, miközben zakatalni kezdett a szívem.

– Jobb dolgokat is el tudok képzelni az ágyban – dünnyögte Frank.

– Ó, valóban? – kérdeztem, miközben felálltam, és a nyaka köré fontam a karom. – Például?

Valamivel később, a bezárt spaletták mögött összebújva felemeltem a fejem a válláról, és megszólaltam. – Miért kérdezted azt korábban? Mármost hogy volt-e dolgom skótokkal? Biztosan tudtad, hogy igen, a kórházakban minden náció megfordul.

Frank megmozdult, és gyengéden megsimogatta a hátam.

– Hmm. Ó, semmiség, tényleg. Csak amikor megláttam odakint azt a pasast, felmerült bennem, hogy esetleg... – habozott egy kicsit, majd magához szorított – ...ööö, tudod, lehet, hogy kezelted és talán... lehet, hogy meghallotta, hogy itt vagy, és meg akart látogatni... Valami ilyesmi.

– Ebben az esetben – kérdeztem gyakorlatiasan – miért nem jött be és látogatott meg?

– Nos – felelte Frank nagyon szenvtelen hangon –, talán nem akart összefutni velem.

Felkönyököltem és rámeredtem. Egy gyertyát égve hagyunk, és elég jól láttam Franket. Elfordította a fejét, és rendkívül ártatlan arccal Bonnie Prince Charlie dagerrotípiáját kezdte bámulni, amivel Mrs. Baird díszítette a szobánkat.

– Arra akarsz célozni – szegeztem neki a kérdést –, hogy a férfival, akivel odakint találkoztál, valamiféle, izé... – kerestem a megfelelő szót.

– Viszonyod volt? – javasolta Frank segítőkészen.

– Romantikus kapcsolatom volt? – fejeztem be.

– Nem, nem, semmiképpen – válaszolta Frank hiteltelenül. Elvette a kezemet az arcáról, és megpróbált megcsókolni, de ezúttal én fordítottam el a fejem. Végül Frank megelégedett azzal, hogy visszahúzott maga mellé az ágyra.

– Csak... – kezdte. – Nos, Claire, hat évig tartott. És ezalatt csak háromszor találkoztunk, utoljára csak egyetlen napra. Nem lett volna meglepő, ha... úgy értem, mindenki tudja, hogy az orvosok és a nők rettető stressznek vannak kitéve, és... nos, én... csak annyi, hogy... tudod, én megérteném, ha valami spontán természetű...

Kiszabadítottam magam, és kiugrottam az ágyból, majd közbevágtam.

– Azt hiszed, nem voltam hozzád hűséges? – kiabáltam. – Azt? Mert ha igen, azonnal távozhatsz a szobából. Sőt, a házból! Hogy mersz ilyesmire csak célozni is? – Forrt bennem a düh, és Frank felült és odanyúlt, hogy lenyugtasson.

– Hozzám ne érj! – csattantam fel. – Csak annyit árulj el... Tényleg azt hiszed, hogy ha egy idegen felnéz az ablakomra, az azt bizonyítja, hogy lángoló viszonyt folytattam valamelyik betegemmel?

Frank kimászott az ágyból, és átölelt. Én olyan mereven álltam, mint Lót felesége, de ő nem tágított, úgy simogatta a hajam és masszírozta a vállamat, ahogy szeretem.

– Nem, semmi ilyesmit nem képelek – jelentette ki határozottan. Közelebb húzott magához, és én egy kicsit ellazultam, bár ahhoz nem eléggé, hogy viszonozzam az ölelését.

Jóval később Frank azt suttogta a hajamba: – Nem, persze, tudom, hogy nem tennél ilyet. Csak azt akartam mondani, hogy ha tettél volna... Claire, az nem jelentene számomra semmit. Annyira szeretlek. Bármit is teszel, mindig is szeretni foglak. – A keze közé fogta az arcom (csak tíz centivel magasabb nálam, gond nélkül a szemembe tud nézni), és lágyan azt mondta: – Megbocsátasz? – A lehelete, amin enyhén

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

éreződött a Glenfiddich illata, melegen ért az arcomhoz, telt és hívogató szája pedig veszélyes közelségbe került.

Egy újabb váratlan villám jelezte a vihar ismételt kitörését, és zápor-eső kezdte verni a tetőcserepeket.

Lassan Frank dereka köré fűztem a karom.

– „A kegyelem kényszerről mit se’ tud” – idéztem. – „Az, mint az ég szelíd esője, hull alá a földre...”

Frank felnevetett és felfelé pillantott; a plafonon gyülekező nedves-ségfoltok nem ígértek nyugodt és száraz éjszakai pihenést.

– Ha ilyen a te kegyelmed – jelentette ki –, akkor nem szeretném látni a haragodat. – A mennydörgés kartácsként csattant fel, mintegy válaszként a szavaira, és mindketten felneveltünk, ismét könnyedén.

Csak később merült fel bennem valami, miközben mély, szabályos lélegzetvételeit hallgattam magam mellett. Mint már említettem, semmi nem utalt az én hűtlenségemre. Az enyémre. De hat év, ahogy Frank fogalmazott, hosszú idő.